

Eerbied als krachtcentrale

Peer Verhoeven

‘Vermoeidheid en radeloosheid verlamden mijn denken. Op de avond van de derde dag, toen we ons bij zonsondergang in de nabijheid van het dorp Ig-endja bevonden, voeren we langs een eiland. Op een zandbank, te linker zijde, bewogen zich vier nijlpaarden met hun jongen voort, in dezelfde richting als waarin wij voeren. Toen schoot mij, midden in die grote vermoeidheid en moedeloosheid, plotseling de uitdrukking ‘eerbied voor het leven’ te binnen, die ik voorzover ik weet nooit eerder gehoord of gelezen had. Ik begreep dat ze de oplossing van het probleem dat me kwelde in zich droeg. Het werd me duidelijk dat een ethiek die alleen met onze relatie tot andere mensen bezig is, onvolledig is en daarom ook geen volledige energie ontwikkelen kan.’

(Albert Schweitzer in *Gesammelte Werke* band 1 en 5)

Zoveel mensen

Zoveel mensen die gezocht of gevraagd in de schijnwerpers staan. Zovele stille werkers, trouwe zielen nooit genoemd en nergens voorop. Wie niet dient, dient tot niets.

Zoveel mensen die hebben wat hun hartje begeert. Zovelen die armoe lijden, tobben met een handicap. Wie zich kwetsbaar weet, kan met anderen begaan zijn.

Zoveel mensen die zich voor hun werk rijkelijk laten uitbetalen. Zovelen die om-niet zorg dragen voor medemens en schepping. Wie geeft wat hij heeft is waard dat hij leeft.

Deze tijd

Het heet kenmerkend voor onze tijd dat zin in religie en de behoefte daaraan groeien.

Het is even kenmerkend voor nu dat over God liever gezwezen dan breeduit gesproken wordt

en waar ze Hem al te vlotjes aanspreken nemen mensen de wijk en koesteren stil wonder en mysterie.

Ook al

Al is het huis nog zo mooi knus gelegen en geriefelijk dan hoeft het nog niet je thuis te zijn.

Al is er geen bezetter zwaait geen dictator de scepter dan hoeft er nog geen vrijheid te zijn.

Al woedt er geen oorlog en wordt er niet gevochten, dan hoeft het nog geen vrede te zijn.

+

Vrede

Vrede met jezelf vrede met het leven. Wie onvrede kent slaat van zich af, heeft ‘t op een ander gemunt. Heb vrede met jezelf.

Eerbied voor alwat leeft en adem heeft. Wie geen eerbied kent maakt de aarde tot ‘n jachtveld, de mens tot een prooi. Heb eerbied voor het leven.

Gedenk hen die voor vrijheid en vrede hun leven hebben geriskeerd. Wie hen niet gedenkt eerbiedigt hun leven niet. Blijf hen dankbaar nabij.

Van harte

Gij hebt in ons gelegd van een hemel te dromen -

naar licht en vrede te verlangen - tijd en dood voorbij te zien -

hoe stotterend en stamelend ook U bij naam te noemen.

Zo is ons hart gestemd en spreekt onze hoop zich uit voor tijd en eeuwigheid.

Laat ons

Laat ons huis een welkom thuis beschutte plek zijn voor die bij ons wonen en voor hen die aankloppen, om met iemand lief en leed te delen.

Laten we beseffen gegeven te leven, genadebrood te eten en met allen - wie ook waar ook - als broer en zus het ene leven te beleven.

In de zon kun je je schaduw niet ontlopen
(© Foto: Peer Verhoeven)

Laat ons eerlijk en oprecht begrip en respect tonen voor wie anders denken en doen anders geaard, anders gevaren zijn - wie ook, hoe ook.

Evenzeer

Verstand is een gave. Maar evenzeer je gevoel en geweten; je intuïtie voor het Onpeilbare.

Kracht en lange adem is een gave. Maar evenzeer pas op de plaats, aanzien en luisteren.

Vechtersmentaliteit is een gave. Maar evenzeer wat is en komt vertrouwvol aanvaarden, erin berusten.

Dood in leven

Doodop, doodsbang, doodongelukkig ... niet de dood, maar het leven kan soms zo voelen.

Dooddoener, doodgemoedereerd ... niet de dood, maar het leven kan zo soms worden ontkend.

Doodzwijgen, monddood maken ... zo worden mensen soms bij leven al dood verklaard.